

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Alphonsi Madriliensis De Vera Deo Apte Inserviendi methodo Libellvs Avreus

Alfonso <de Madrid>

Coloniae, 1608

De inani gloria, & de euersione omnis vanitatis. Cap. 7.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48891](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48891)

CAPVT VII.

De inani gloria aduersante humilitate, in quo continetur egregia consideratio, quæ vniuersam vanitatem subuertat.

Vbi de humilitate actum est, operæpretium videtur, aliquid dicere de malo quodā frutice, seu herba, latè in mundo disseminata, quæ vniuersas diruit virtutes, potissimū autē obsistit humilitatis incrementō, nempe inani gloria, matre vniuersorum malorū, quæ omnibonum inficit. Modica aut nulla inanis gloria sese illi offerret, qui seipsū abnegasset, aut odio haberet, modo quo habetur in sācto euāgelio, & in superioribus declaratū est. Neque enim aliud est inanis gloria, nisi cōplacentia aut gaudiū, quod suscipit quispiam vnde non debet, aut modo quo non debet. Rectè potest quis gaudere de bonis, quæ ex gratia Dei obtinet, quaten⁹ inde videt, aut sperat aliquod Dei obsequium, aut animæ vtilitatem (est enim idem utrūque, modò rectè intelligatur) alio-

Abnegatio sui gloriæ omnem inanē euellit.

Inanis gloria quid.

qui

vanum est gaudium, & vana gloria: nobis .n. gloriā assumimus, quæ soli Deo debetur: aut in nobis ipsis gloriamur, cū deberem⁹ in Domino gloriarī. Hanc itaq; gloriā non assumeret, qui se odio haberet, vt iā diximus. Quisquis ergo sit, suspectū habere debet, ne vanū & nō spirituale gaudiū sit, quod habet de beneficijs quæ à Deo accepit, dum non eodem modo gaudet considerans beneficia quæ alij acceperunt. Quanquam enim virtutem nobis primū eligere debeamus quā alijs, & item gaudere, quòd cum decretum non esset vt nos simul cū illis ipsam obtineremus, contigit vt nos eam haberemus, attamen dum & nos, & illi, bonum obtinemus de magnifica Dei manu, de vtroque æqualiter gaudet diuina maiestas, nec debet aliud esse nostrum gaudium, nisi in Deo, & eò quòd ipsius volūtas adimpleatur. Ita exultabat spiritus beate Marię Virginis in Deo salutari suo. De⁹ ac domin⁹ noster in nostra voluit situm esse voluntate, vt de omni bono quod quisque

Gaudium nostrum quale & in quo debeat esse.

Luc. 1.

que

118 CAPVT SEPTIMVM

que haberet, tantum gaudere posset,
quantum cognosceret huiusmodi
bonum & à Deo esse, & in Dei obse-
quium resultare: cum autem hanc à
Deo datam ordinationē egreditur,
protinus inanis gloria siue gau-
dium vanum efficitur, hoc est,
quod limites egreditur à Deo prae-
stitutos, nempe quos deberet habere
illud gaudium, quo de beneficijs ab
eo acceptis gauderemus, & hae dici-
tur vana & inanis gloria. Longè ta-
men peior est inanis gloria quā ha-
bet quis de bono quod non possidet:
& longè pessima, si gaudet de malo
quod perpetravit. Aded astuta est i-
nanis gloria, quod frequenter opi-
nabitur qui adhuc virtute debilis
est, se de bono quod habet in Deo
gaudere, & tamen admixtum erit
plurimū inanis gloriae. Idcirco do-
nec quis perspectas habeat in se vir-
tutes, semper fugere debet omne ge-
nus gaudij, aut complacentiae, dū re-
cogitat beneficia, quae à Deo recepit,
aut bona quae habet, vel quae de se au-
dit: quin potius se deberet assuefa-
cere,

*Inanis
gloria
grauiores
& diuersi
gradus.*

cere vt his temporum articulis me-
rum assumeret, quo, dolore quodam
suspectam haberet inanem gloriam,
quæ occultè admodum in his oriri
solet.

Omissa ergo nunc inani gloria,
quam peiorem aut longè pessimam
diximus, tãquam malo crassiori, quã
vt in viris spiritualibus inueniretur:
sed tantum in perditis hominibus,
nequaquam veri boni cupidis, qui-
bus hæc non scribimus, ad priorem
illam inanem gloriam reuertamur,
quæ ex eo bono oritur, quod quis ha-
bet aut facit, vel de se audit. Itaque
illud, quod tantum malum possit fa-
cilius à nobis auertere, existimo esse
considerationem ingentis vanitatis
ac falsitatis, quam est in ea inuenire: *Inanem
gloriam
quid fu-
gare po-
test.*
nemo est enim virtuti deditus qui
non oderit quod vanum & falsum
est. Et aduerte quòd toties vel tandiu
posset quis considerare quod infra
scribitur, vt ex magno vsu id confi-
derandi, tantum conciperet odium
aduersus hoc malum inanis gloriæ,
quòd deinceps illa vix vnquam ipsi.

F

se

*Exemplū
ad fugan-
dam vanā
gloriam.*

se offerret. Est autem hæc considera-
tio. Turpe admodum esset si aulicus
quispiam aut nobilis magni æstima-
ret, aut apud se gloriaretur, quod se
paruo periculo obiecisset, ob amo-
rem & obsequium regis, qui rex an-
tea ratione illius, aut magno eius a-
more, magnis periculis ac vulneri-
bus sese exposuisset. Quod si idem
nobilis non modò illud paruum
quod egerat pro rege, cui tanta de-
bebat, magni æstimaret, sed apud a-
lios quoque de hoc se iactaret, esset
tanto risu digna leuitas, vt non me-
reretur de ea verbum fieri. Longè
tamen magis abominanda vanitas
esset, si rex ipse omnem illum labo-
rem, & pericula pertulisset, absque
villo huius nobilis auxilio, ipse verò
nobilis paruum illud passus esset, ma-
gno regis fauore & auxilio, magnis
etiā promissis ante passum laborem
beneficijs, & post perpeßum illum
paruum laborē adeptis. In abominan-
dā autē hanc vanitatē & incompara-
biliter peiorē incidit, qui inanē se-
ctatur gloriam. Siquidem excelsus
Deus

Deus noster, rex incomprehensibilis
maiestatis, infinitæ potentæ, ac ho-
noris, sola sua bonitate, absque vlla *christi*
obligatione, ingentem nostrā neces- *Domini*
sitatem conspiciens, ad nostrum re- *& Dei in*
medium sese asperrimæ, & ignomi- *nos boni-*
niosæ morti exposuit: ad quod nō so- *tas infini-*
lū ei nō fuimus auxilio, sed nec illi *ta.*
gratias habuimus: imō omnes qui cū
eo erant ipsum deseruerunt, nosque
magis ipsum deserimus defectu
nostræ virtutis, cum tamen nūc ma-
gis nota sit eius diuinitas. Quē ergo
ita sit, agnoscamus quā vanū sit quē-
piā gloriari de obsequio quod Deo
præstat, omittēs eo tempore in solo
Deo gloriari: & quantum vanius sit, *Nos esti-*
ob id velle apud alios in pretio ha- *mari, non*
beri, cū eo tempore, quo cor illo- *nostrum*
rum occupatur, dū nos alicuius esse *salū, sed,*
pretij iudicant, desinit occupari esti- *aliorum*
mando, & laudando Deum, a quō est *eiam dā-*
omne bonum. Absit antē vt cor quod *num est.*
non occupatur, magni reputando ac
laudando Deum summum, cui om-
laus debetur, occupetur habendo
me in pretio, cui nihil tale debetur.

De-

*Vanitatē
nostram
quid ag-
grauet.*

Debet autem haberi crimini con-
sentiens, qui putat alios occupare
corda sua in ipso laudando & esti-
mando, cum adeo vilis sit, cessando
interim à magnificando Deo de om-
nibus bonis ac beneficijs suis: nec i-
psū piget, nec dolet ei ob huius-
modi rerum inuersionem. Quòdque
nostram plurimum auget vanitatem
est, quòd quicquid facimus aut sus-
ferimus, id omne nobis cōtingit be-
nificijs & magnifica manu eiusdem
Dei altissimi, cuius sublimi auxilio
operamur. Et si dixerit quispiā glo-
riosum cuius esse, ac meritorium
hoc ipsum quod acceptat, & non re-
iicit Dei dona ac beneficia, & ita vi-
deri quod hinc possit gloriam qua-
rere, ad differentiam damnatorum,
quibus poena videtur deberi, quòd
nō acceptarint. Huic respondemus,
nunquam nos in hoc mundo vidisse
hominem, qui inaniter de eo tantum
glorietur, quòd beneficia à rege
quopiam sibi facta acceptasset, sed
dementia potius reputaretur, ea non
acceptare, & ea est damnatorum de-
men-

mentia mala, quòd Dei beneficia nò
 acceptarunt, cum possent. Stultum
 est autem gloriari, quòd demens esse
 nolueris, alioqui posset quispiam
 præsumptuosè seu pomposè incede-
 re, & causam rogatus respondere i-
 deo se id facere, quòd cum stultus
 esse potuisset, & in puteum insilire,
 noluisset ea facere. Atqui talis fanè
 omnium iudicio stultus haberetur.

Quanto magis is de quo loquimur:
 nam etiam quòd Dei beneficia acce-
 ptauerit, vel non reiecerit, potissi-
 mum illius habet auxilio. *Quid ha-* 1. cor.
bes (inquit D. Paulus) *quod non acce-*
pisti? si autem accepisti, quid gloriaris?
 Qui ergo hoc considerans in se glo-
 riatus fuerit, firmissimum habet, se
 dementissimum esse ac vanissimum,
 omniq̃ue bono vacuum, & ita quan-
 tùm libuerit se iactet, ac glorietur
 in tanta dementia.

CAPVT VIII.

*De patientia & de ratione illam com-
 parandi ac conseruandi.*

F 3

Al-